

Arrest

nr. 275 553 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 27 mei 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen. Deze verklaring wordt op 10 juni 2021 geregistreerd in de registers.

1.2. Op 28 september 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 25 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van eert verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2021 werd ingediend door:

Naam: [W.]

Voornaam: [M.A.]

Nationaliteit: Tunesië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch wettelijk geregistreerde partner, [A.A.] [RR: ...] in toepassing in artikel 40ter van de wet van 15. 12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Italiaanse autoriteiten. Hij staat tot 31.05.2022 geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II). Betrokkene werd door Italië (IT-MIPQ53EGRXXZS-0-0001.01) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 27.05.2021 een partnerschap is aangegaan met de Belgische referentiepersoon. Betrokkene had al eerder een aanvraag gedaan om te huwen met de referentiepersoon. Op 15. 06. 2020 werd dit huwelijk geweigerd. Het gezinsleven in België is pas ontstaan nadat betrokkene reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Het gegeven dat betrokkene een relatie heeft met de Belgische referentiepersoon, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn geregistreerde partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze hem de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Uit de voorgelegde documenten van de aanvraag blijkt dat de Belgische referentiepersoon tewerkgesteld is als schoonmaakster bij Stedelijk onderwijs Antwerpen. Ze woont reeds heel lang op het adres [...]. Zij staat als huurder geregistreerd van de woning. Ze heeft bovendien 2 kinderen ten laste, de ex-partner betaalt op gezette tijdstippen de alimentatie. Mevrouw had dus, voor de komst van betrokkene in haar leven, op zelfstandige wijze haar leven na haar echtscheiding goed op de rails. Niets sluit uit dat zij dit terug zelfstandig zou kunnen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat er gemeenschappelijk kinderen met de aanvrager zouden zijn. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene.

Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop of opheffing van betrokkenes inreisverbod.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en haar echtgenoot en heeft niet tot gevolg dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hem te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om in nauw contact te blijven met haar echtgenoot. Bovendien kan haar echtgenoot België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan haar verdergezet kan worden. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, haar echtgenoot ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene hem alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15. 12. 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker stelt dat het eigenlijk onduidelijk op welke wettelijke bepaling de bestreden beslissing gebaseerd is. De beslissing stelt dat er geen inreisverbod mag gelden en er anderzijds geen afhankelijkheidsrelatie mag gelden van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager.

De bestreden beslissing stelt vervolgens dat er sprake is van een inreisverbod.

1. Er is geen sprake van een inreisverbod zoals gedefinieerd in de Vreemdelingenwet

Art. 18° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

Inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt

Verzoeker meent dat dit inreisverbod enkel een Belgisch inreisverbod betreft daar de definitie in art. 1 geenszins betrekking heeft op beslissingen tot inreisverbod van andere Europese landen.

De vermelding van in de SIS databank is irrelevant want het inreisverbod daarin vermeld is een Italiaans inreisverbod.

Dat gedaagde overigens geen enkele wettelijke grond geeft voor deze voorwaarde zodat verzoeker er het raden naar heeft.

Dat niet anders kan besloten worden dan dat gedaagde art. 1.8° schendt doordat zij een Italiaans inreisverbod gelijkstelt met een Belgisch inreisverbod.

Dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is.

2. Tegenstrijdige motivering afhankelijkheidsrelatie

Verzoeker herhaalt wat de bestreden beslissing stelt:

Er dient naast de voorwaarden conform art. 40ter ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Kortom geen inreisverbod en geen afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon tov van de aanvrager.

Welnu bij nauwkeurige lezing betoogt gedaagde nu net dat er zoals zij zelf stelt geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

Om dan te stellen dat in de voorlaatste alinea van de motivering in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van een buitengewone afhankelijkheidsrelatie.

Verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat de motivering op dit punt zeer duidelijk intern tegen-strijdig is. Een tegenstrijdige motivering komt neer op geen motivering.

Dat de bestreden beslissing op dit punt intern tegenstrijdig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dit is in casu het geval. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ze bevat ook feitelijke overwegingen om te komen tot de conclusie dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. In het bijzonder wordt verwezen naar het inreisverbod dat de Italiaanse autoriteiten hebben opgelegd. Verweerder is verder nagegaan of er tussen verzoeker en zijn Belgische wettelijk samenwonende partner een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze laatste wordt verplicht samen met verzoeker het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten indien verzoeker een negatieve beslissing krijgt. Verweerder verwijst hierbij naar het arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16 (K.A. e.a.) van het Hof van Justitie en duidt de redenen waarom hij geen dergelijke afhankelijkheidsverhouding weerhoudt.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is. Hij verwijst hiervoor specifiek naar de volgende passage in de bestreden beslissing: *"Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen."* Zoals verzoeker aangeeft, is deze laatste motivering dat er voor het verwerven van het verblijfsrecht geen sprake mag zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentie-persoon ten opzichte van de aanvrager ietwat bizar en moeilijk in overeenstemming te brengen met het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie en de in dit verband naar voor gebrachte motivering. De Raad stelt vast dat uit lezing van het geheel van de motivering van de bestreden beslissing overduidelijk blijkt, zo ook gelet op de verwijzing naar het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie, dat verweerder van oordeel is dat er grond is om verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, gelet op de vaststellingen dat hij geen recht op binnenkomst heeft nu hij onder inreisverbod staat en dat niet blijkt dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker enerzijds en zijn partner met de Belgische nationaliteit anderzijds die maakt dat deze laatste wordt gedwongen het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien verzoeker de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen in zijn herkomstland. De uiteenzetting van het middel door verzoeker geeft trouwens aan dat hij dit wel degelijk ook zelf zo heeft begrepen. Het gestelde in de bestreden beslissing dat voor de toekenning van het verblijfsrecht *"geen sprake [mag] zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager"* betreft overduidelijk een materiële vergissing en de vermelding hiervan doet geen afbreuk aan de duidelijkheid van de determinerende redengeving op basis waarvan verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Een daadwerkelijke tegenstrijdigheid in de motieven blijkt niet.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde bepalingen blijkt niet.

2.3. De Raad is verder bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet

onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Op 28 september 2021 dient verzoeker een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met zijn wettelijk samenwonende partner met de Belgische nationaliteit. De gezinshereniging met een wettelijk samenwonende partner met de Belgische nationaliteit die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie, zoals in casu, wordt geregeld in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op de voormelde aanvraag.

Verzoeker voert aan dat er geen wettelijke grond blijkt voor het stellen van de voorwaarde dat hij niet het voorwerp mag uitmaken van een inreisverbod. Nog betoogt hij dat er geen sprake is van een inreisverbod zoals gedefinieerd in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, nu volgens hem in deze bepaling enkel wordt bedoeld op “een Belgisch inreisverbod” en niet op een inreisverbod van een van de andere Europese lidstaten. Hij is dan ook van mening dat het door de Italiaanse autoriteiten opgelegde inreisverbod hem niet kan worden tegengeworpen in de bestreden beslissing. Het Italiaanse inreisverbod wordt volgens hem onterecht gelijkgesteld met een Belgisch inreisverbod.

Verzoeker betwist op zich niet dat hij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog het voorwerp uitmaakte van een door de Italiaanse autoriteiten opgelegd inreisverbod en dat hij meer bepaald door de Italiaanse autoriteiten stond geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied, op grond van artikel 24 van de SIS II-verordening. Dit vindt ook steun in het administratief dossier. De Italiaanse autoriteiten lieten op 12 juni 2020 op vraag van de Belgische autoriteiten weten dat verzoeker een inreisverbod voor vijf jaar heeft met een terugkeerbesluit. Als verdere informatie aangaande de signalering wordt geduid: “*Criminal records: shoplifting, theft, assault, threat, harassment, receiving/selling stolen goods*”.

Artikel 24 van de van SIS-II Verordening luidt als volgt:

“Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf

1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:

a) een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

3. Een signalering kan tevens worden opgenomen indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond was op het feit dat ten aanzien van de onderdaan van een derde land een niet-opgeschorte of niet-ingetrokken maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting is genomen die een verbod op binnenkomst, of, voor zover van toepassing, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat, in verband met een overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van derde landen.

[...]”

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert het begrip “inreisverbod” verder als volgt: “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”.

Zoals dit ook blijkt uit de parlementaire voorbereiding is de definitie van het begrip “inreisverbod” zoals zij voorkomt in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet overgenomen van artikel 3, 6) van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (*Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, 9*). In artikel 3, 6) van de Terugkeerrichtlijn wordt een inreisverbod gedefinieerd als “*een administratieve*

of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat met het begrip “inreisverbod” in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel zou worden bedoeld op “een Belgisch inreisverbod”, en niet op een inreisverbod dat werd opgelegd door een andere lidstaat. Waar het om gaat is of een derdelander het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij hem de toegang tot en het verblijf op het Belgische grondgebied of het grondgebied van alle lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, zonder dat blijkt dat hierbij enkel wordt bedoeld op inreisverboden die zijn opgelegd door de Belgische autoriteiten.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat, zoals in overweging 14 van de Terugkeerrichtlijn is aangegeven, het effect van nationale terugkeermaatregelen een Europese dimensie krijgt, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt (cf. arrest Hof van Justitie van 16 januari 2018, zaak C-240/17, punt 42).

Verweerder kan het door de Italiaanse autoriteiten opgelegde inreisverbod dan ook niet zomaar negeren als verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indient.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan die handelen over het terugkeerbesluit met inreisverbod, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”.*

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan het gestelde in de bestreden beslissing dat om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten niet enkel moet zijn voldaan aan de in deze bepaling vervatte voorwaarden maar de betrokkene ook het recht tot binnenkomst in België moet hebben. De Raad van State oordeelde, in zijn arrest van 9 augustus 2016 met nr. 235.596, ook reeds dat de vaststelling dat de betrokkene nog valt onder de gelding van een inreisverbod kan volstaan zonder dat nog verder moet worden gemotiveerd in het licht van onder meer artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de incidentie van een geldend inreisverbod op een verblijfsaanvraag van een familielid van een statische Unieburger, zoals in casu, was het Hof van Justitie wel nog van oordeel dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Zo kan volgens het Hof *“de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.”* Volgens het Hof dient de bevoegde nationale autoriteit *“dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 57).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke*

gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.” (§ 65).

Het vereiste onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU werd onmiskenbaar doorgevoerd in de bestreden beslissing. Verweerder heeft vastgesteld dat niets erop wijst dat indien verzoeker het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten, zijn partner zou zijn verplicht hem te vergezellen en eveneens dit gehele grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij de motivering en beoordeling omtrent artikel 20 van het VWEU is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij in dit verband geen redelijk onderzoek voerde.

Rekening houdend met de aangehaalde wettelijke bepalingen en nu de bestreden beslissing een toetsing inhoudt van de voorwaarden zoals opgelegd door het Hof van Justitie, toont verzoeker niet aan dat deze beslissing geen wettelijke basis heeft.

2.4. Een schending van de artikelen 1 en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS